

RIVALITAT



—No n tindrè may més, may més, de negrito. Veig que se 'l miran més à n'ell que à mi!

(Dib. de R. OPISSO.)

Els *Pireneistas francesos* han passat per Barcelona escampant simpaties y recullint-ne à dojo. Per tot arreu s'han vist finament obsequiats; y ells, per la seva part, han correspost à las atencions de qu' eran mereixedors amb cordials efusions, que segellan una vegada més la estreta germanor dels pobles d'ensà y enllà del Pirineu.

Entre els actes més importants que s'han celebrat, cal citar la conferencia ab projeccions de l'historiador perpinyanès Pere Vidal, les excursions à Montserrat y Sant Cugat del Vallès, l'apat del Tibidabo y la festa del Parc Güell.

Un dels excursionistas digué que agraïa als catalans l'agradosa *bombe* que 'ls hi han fet passar. *Bombe*, en aquest sentit, vol dir *plataeria*.

Aquestes *bombes* han de matar las altras.



ENTRE TOCH Y TOCH

TRETA D'ENAMORATS

Quan D. Joseph va enterarse de que la *Julita* tenia relacions d'*amagatots* ab'en Carlitos, li mogné un escàndol tal, que fins la bona de la portera pujà al segon pis, sorpresa d'aquella cridoria desusada.

—Filla desobedienta! ¿Ahont s'és vist que una noya, filla de son pare y de sa mare (¡Deu la perdoni!) s'atreveixi à escoltarse al primer ximple que li passa pel cap? ¿Aquesta es l'educació que has après à *Lorito*, vull dir à Loreto? ¡Indigna! ¡Dolenta! ¡Mala filla!

Y entre mil disbarats, un darrera l'altre, aquell pare, cego, engegava un regitzell de paraules groixudas que anavan a caure damunt de la noya, la que s'estava arraulida en un recó de la sala, ab el cap caix y els ulls xops de llàgrimas. Els esbufechs d'aquell home enfutumat la tebian estemordida.

—¡Ay del dia que jo sàpiga que vas pel

carrer ab aquell pela-canyas! ¿Que s'ha cregut, el beneyt! ¡Cal ¿Casarse ab tu? No pot ser ni será, baldament el mon s'enfonzi. ¿Qui es aquell xicot? ¡Veyam! ¡Un gandull! ¡Un titella! que, després d'haver arruinat al seus pares ab tota mena de disbauxas, un cop tot en *orris* ni s'ha dignat buscar-se una colocació pera reivindicarse y no acabar d'aixafar ab el gasto a la familia! ¡Aixó no és un home! D'aquests tipos jo 'n dich barruts!

—Peró, papà... — somicà la noya entre sanglots y plors.

—¡Papa móscas! Prou! Lo que vol aquest bergant és casarse ab tu pera arrellegar la *moma* y viure ab l'esquena dreta. Ja la veig, jo, la jugada. ¡Peró no, no ho lograrà, que jo no he treballat pas tota la meva joventut pera que a la llarga, vingues un desvergonyat a aprofitarsen! Més m'estimaria que l teu marit sigues un modest obrer, sempre que fos un home honrat y amant del treball, y no un *corri tuti li mundi*!

Y, pera desfogarse de la sermonada, clavà tres cops de puny à la taula, que trontollà; s calà 'l casquet de gairell, y se n'anà, deixant-la que somiquejés.

Quan la *Julita* 's trobà sola, parà en sech de plorar, anà à l'escriptori del seu papà, y, trayent paper y carpeta d'un calaix, comensà à escriure las següents ratllas:

«Carlitos: El papà está furios perquè no tens colocació y malgastas lo teu y lo dels teus pares. Llògat a qualsevulga casa de comers: fes quelcom; perquè, de continuar en *vaga perpétua*, serà del tot impossible 'l nostre casament. Adeu, carquinyolet meu. Teva, *Julita*».

Dugas horas mes tart, els ulls den Carlitos llegian aquestas ratllas. No cal dir l'impressió que li causaren. Rumià, rumià llarga estona; mes, refentse d'aquella sotragada, exclamà tot satisfet:

—Ja tinch la medecina pera curar el mal. D'aquí deu dias D. Josep veurà com el pretendent de la seva filla és un home que sab guanyarse la vida honradament.

Y del pensament al fet: en Carlos tocà alguns ressorts, un dels quals sonà ple d'armonia pera ell.

¿De qué direu que 's colocá, el pobre enamorat?

¡De *guardia urbano*! ¡Lo que senten! Als pochos dias de rebuda la carta, aquell apassionat *joventot*, demaná l'ingrés à la nova institució municipal, cosa que conseqüí sense gaires esforços, puix el noy era bufonet, y ja se sab que la majoria dels d'aquest cos, són xicots que van a l'hora.

Quan D. Joseph vegé a n'en Carlitos en operacions y ab aquella capeta negra, vestit el cos de vermell, ab la lluentor del cap del casco y els botons platejats, quedá com qui veu visions. Y, com siga que gracias à certas influencias sigué destinat al carrer ahont vivia la *Julita*, alló fou pera 'l vell un *golpa*. Ell, que hauria volgut que 'l xicot hagués anat à viure à la quinta forca, à fi de que la noya se n'hagués oblidat per sempre mes, y li plantavan aquella figurota dolça al davant dels bigotis!

—Nada, —s digué l'home, contrariat, —estich condemnat à sufrir *Carlitos* à totas horas. Y ¿qui li diu res, si presta servey davant de casa? A mes que 'l que desempeña és un cárrech honradíssim, y pot estalviar-me un disgust, cas que à qualsevol malvat li vingues l'acudit de posarme una bomba al replá de l'entrada. ¿Peró no n'hi podian posar un altre, de *Carlitos*... és à dir, un altre *urbano* ab mes... urbanitat que aquest?

Y, reflexionant, l'home 's mossegava els llavis de malícia, però en el fons estava content perquè veya que à lo menos s'havia bellugat pera buscar-se algo pera viure. D. Joseph apreciava de cor als pares de 'n Carlos, y tenia fonda pena de veure que aquest, en lloch d'ajudarlos, se la campava per l'ombra: per aixó, quan vegé empleyat al noy, va sentir certa alegria, més que per ell, per aquella bona gent que purgavan el pecat d'haverlo estimat massa.

La noya no cal dir que també 'n tingué forsa goig de que 'l seu estimat sentés *plassa* de bon home y d'excelent treballador: aixis és que, de las cent parts, ja tenia guanyada la meitat de la partida. La *Julita* no estava prou satisfeta encara y buscá una estratagema pera arribar al terme de las sevas pretensions. Y ¿qué feu?

Senzillament. Un matí, comensà a cridar y à moure tal xivarri, que D. Joseph, extranyat, digué:

—¿Qué 't passa, noya? ¿Tas tornat boja? ¿Qué son aquestas quimeras?

—¡Ay, papà, si ho sapigués! ¡Ay, papà! — exclamava corrent com esperitada amunt y avall del pis.

—¿Qué és? A veure: explica' d'una vegada!

—No, no ho vull dir: no vull donarli un disgust: ¡de cap manera! — deya la noya posantse à l'altura de la millor comedianta.

—¿Com s'entén? Parla d'un cop. És un deber que hi tens. Una filla ha de dir lo bo y lo dolent al pare... ¡Si que la pujariam dreta!

—¡Sí, que li haig de dir! — afegia, la noya, aparentant un gran dolor. — ¡Com que, hi va la nostra vida.

Sentir aixó 'l pare, y cáureli el casquet, tot fou hu.

—¡Acabém! — exclamà l'home, ja impacient. — ¡Conta la veritat de tot, desseguida... desseguida.

—Donchs... he sentit dos homes, à l'escala, que parlavan de bombas... d'esperar demà quan fos fosch... y ¡que sé jo!

—¡Deu de Deu! Volen matarnos!... ¡Estem perduts!... ¡Y ho farán!... ¡Es menester evitar aquesta desgracia!

—¿Com? — digué la noya obrint els ulls, esperant la resposta de son pare.

—Ja veurás com ho arreglo aviat, aixó. Avisa que vingui en Carlitos. Cuita, sens perdre temps!

No trigá ni deu minuts en comparéixer el xicot, fent el pagés; y, un cop manifestá que descobriria ó evitaria la desgracia posantse al peu de l'escala, demaná relacions ab la noya, que sense rezel li toren concedidas davant el tenor d'un atentat.

Diguin lo que vulguin: el remey radical pera evitar explosions és ficarse un urbano à casa, encara que sigui en calitat de gendre.

EMILI GRAELLS CASTELLS.



TEATRES

ROMEÀ. — Sessió popular gratuita del *Teatre Intim*.

May al Romea hi havia passat tan triomfalment una ratxada tal, d'art per l'escenari y d'entusiasme per l'auditori, com aquest dia.

L'excelent idea de l'excelent Adrià Gual fou ben acullida, ben secundada y ben compresa. La *Campana Subme'gida* va sortir com may. Y fou escoltada y sentida potser també més que may y com may.

Deya en Gual que à l'art hi té dret tothom, y que per lo tant també n'hi tenen els po-

COMPTE JUST



—¿De quinis els vol? De 15 ó de ral?

—¿Quina diferencia hi há?

—Deu céntims.

(Dib. de FARRIOLS.)

A partir del proxim número LA CAMPANA CATALANA sortirà cada dimecres